

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **D. Ch. N.**, narozený dne X
bytem X
zastoupeného advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025, č. j. OAM-371/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025, č. j. OAM-371/ZA-ZA11-HA06-2025, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 28. 3. 2025 rozhodnuto tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce shrnul svůj azylový příběh, dle kterého se obává návratu do domovského státu kvůli dluhům a obavám z věřitelů, policie mu neposkytla dostatečnou ochranu. Žalovaný sice obstaral dvě informace o zemi původu, jejichž součástí však není zjišťování, zda a jak jsou chráněny soukromé osoby před věřiteli, kteří poskytují půjčky za nepřiměřeně vysoké úroky, zda mají možnost obrátit se na orgány činné v trestním řízení a domáhat se ochrany a zda je případná ochrana skutečně účinná. Zpráva obstaraná žalovaným (Půjčky, úvěry, lichva) je příliš obecná, žalovaný sice uvádí, že osoby postižené lichvou se mohou obrátit na policii, nezabývá se však otázkou, jak je s takovými podněty naloženo a zda jsou aktivně prověřovány. Žalobce namítal, že případům jemu podobným není ve V. ze strany orgánů činných v trestním řízení věnována jakákoliv pozornost a podněty jsou sice přijímány, avšak nejsou účinně řešeny. Žalobce tedy dovozoval, že příslušnými orgány v domovské zemi není poskytnuta dostatečná ochrana jeho právům a bezpečnosti. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a plně na něj odkázal. Zjistil skutečný stav věci, posoudil případ ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení a opatřil si potřebné podklady, zásada materiální pravdy byla dodržena.
5. Tvrzeným důvodem žádosti je snaha žalobce o legalizaci jeho pobytu v ČR, neboť zde chce zůstat, pracovat a splatit dluhy v domovském státě, dále uvedl, že pro případ návratu se obává věřitelů z důvodu nesplacených dluhů. Informace o zemi původu shromážděné žalovaným jsou dostatečné, objektivní, věrohodné a relevantní k důvodům žalobce, žalobce měl rovněž možnost se s nimi ve správním řízení seznámit a vyjádřit se k nim, tohoto práva však nevyužil a obsah těchto podkladů nijak nerozporoval.
6. Ze shromážděných informací jednoznačně vyplývá, že ve V. existuje fungující systém trestní justice a tento stát je schopen a ochoten v podobných případech poskytovat svým občanům účinnou ochranu. Žalobce v řízení zmínil, že se v roce 2023 ve věci vyhrožování ze strany věřitelů obrátil na policii v jistém městě, ta mu však sdělila, že to má nahlásit v místě svého trvalého bydliště, žalobce se však do místa svého trvalého bydliště bál vrátit a údajné vyhrožování již dále policii nenahlašoval. Výše uvedené dle žalovaného nesvědčí o tom, že by orgány v zemi původu podnět žalobce ignorovaly nebo odmítly řešit, pouze jej odkázaly na místně příslušný orgán, který by byl povinen se podnětem žalobce dále zabývat. To, že žalobce této možnosti nevyužil, ačkoli mu byl tento postup doporučen přímo orgánem činným v trestním řízení, bylo zcela z jeho vůle.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 3. 2025 v České republice žádost o mezinárodní ochranu a v poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 15. 4. 2025 uvedl, že je státním příslušníkem V., nemá politické přesvědčení, nikdy se politicky neangažoval a nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, je svobodný, děti nemá, z vlasti žalobce odcestoval v lednu 2024 letecky do M. za účelem zaměstnání, tam pobýval 3 – 4 měsíce, poté v květnu/červnu 2024 přicestoval do České republiky, je zdravý. V ČR jej policie chytila za rvačku v září 2024, dostal podmíněný trest odnětí svobody o délce 36 měsíců a vyhoštění také na 36 měsíců. O mezinárodní ochranu požádal proto, že ve V. má dluhy, také se mu v ČR líbí a chtěl by zde zůstat, jiné důvody nemá.
9. Při pohovoru dne 15. 4. 2025 žalobce uvedl, že se rozhodl opustit V. v roce 2023, odjel v lednu 2024, neboť měl v domovském státě dluhy kvůli krachu z podnikání a měl problémy se splácením, odjel do M., protože tam jeli lidé z jeho obce, v M. neměl práci, proto se přemístil do ČR, kde měl i kamarády, nemá zde stabilní práci, ale příležitostně vypomáhá na tržnici. Ve V. podnikal, ale zkrachoval, vzal si půjčku asi 3 miliony, část si půjčil od banky, zbytek od soukromých osob, byly to tzv. černé půjčky, byly tam velmi vysoké úroky, asi 0,3 procenta denně z celé částky, půjčku ani nezačal splácet, nebyl schopen, chtěl by si najít v ČR práci a splácet tyto dluhy. Věřitelé byli několikrát u něj doma ve V., dělali tam hluk a jednou rodiče už museli volat policii, to bylo v roce 2023, žalobce tam ale tehdy nebyl, schovával se v jiné provincii, věřitelé požadovali po rodičích informaci o pobytu žalobce a aby splatili jeho dluhy, napadli jeho otce, dostal úder do obličeje, rodiče zavolali policii, ale než přijeli, věřitelé utekli. Policie napsala nějaké protokoly a odjeli, po čase věřitelé zase přijeli, byli tam párkrát, ale už nebyl důvod volat policii. Věřitelé získali kontakt na žalobce a posílali mu zprávy, kde mu vyhrožovali, že když nebude splácet, tak jej zabijí nebo mu useknou nohu či ruku. Žalobce to nahlásil na policii v jiné provincii, kde mu bylo sděleno, že to má nahlásit na policii v místě svého trvalého bydliště. Žalobce však v místě svého trvalého bydliště nic nehlásil, protože se bál, že věřitel má nějaké kontakty na policii, myslel si to, protože ve V. je obecně vysoká korupce. Na závěr dodal, že by zde chtěl zůstat a pracovat, aby mohl splatit své dluhy, jeho rodiče jsou zdraví a ještě pracují, jinak žádné problémy ve vlasti neměl, ani se státními orgány či bezpečnostními složkami.
10. Ke svým tvrzením nic nedoložil, k seznámení se s podklady se žalobce, ani jeho právní zástupkyně nedostavili.
11. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace ve V.: Informace OAMP – V. – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: květen 2025 ze dne 23. 5. 2025, Informace OAMP Informace MZV ČR – V. – Půjčky, úvěry a lichva ze dne 21. 1. 2025.
12. V napadeném rozhodnutí ze dne 19. 6. 2025 žalovaný konstatoval, že tvrzeným důvodem žádosti byla snaha žalobce o legalizaci jeho pobytu v ČR, neboť v ČR hodlá zůstat, pracovat a splatit dluhy, v případě návratu se obává věřitelů kvůli nesplaceným dluhům. Žalovaný podrobně rekapituloval všechna žalobcova tvrzení. Dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl z důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože ve vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný nemohl přiznat azyl ani z důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nemohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, žádné takové důvody nebyly tvrzeny. Výčet Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a žalobce žádný z nich nenaplnil. Legalizace pobytu není relevantním důvodem, žalobce ji měl řešit jinou cestou. Důvodem nejsou ani čistě ekonomické potíže, pokud nejsou spojeny s důvody dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Obavy z věřitelů rovněž nelze pod takové důvody podřadit, jedná se o soukromé osoby, přičemž v případě žalobce nelze shledat, že by mu státní orgány odmítly poskytnout ochranu, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou pomoc obrátil. Pokud by se žalobce skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o zjednání nápravy. Z Informace OAMP Půjčky, úvěry a lichva zjistil, že půjčky načerno jsou nežádoucí a nelegální, V. má vytvořenou příslušnou legislativu v občanskoprávní i trestněprávní oblasti, lze se bránit v občanském soudním řízení nebo může jít i o trestný čin lichvy a dlužník se může obrátit na orgány činné v trestním řízení, sám by nebyl postižen, z toho plyne, že občané V. mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na v. státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Žalobce se na domovské orgány neobrátil, a tedy ani nebylo prokázáno, že by mu tato pomoc byla odepřena či že by nebyla účinně poskytnuta, žalobce tedy nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, žalobce plně nehájil svá práva především v domovském státě a důvod k udělení mezinárodní ochrany tak nevzniká. Tvrzení ohledně věřitelů považoval též za spekulativní a účelové. Při posuzování humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělý, svéprávný, zdravý a praceschopný, jeho situace není nijak mimořádná. Při posuzování doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobci nehrozí vážná újma formou trestu smrti nebo poprav. Dále se zabýval otázkou, zda žalobci hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Žalobce nebyl politicky aktivní a neměl problémy se státními orgány, není tak žádný důvod se domnívat, že by se o něj státní moc zajímala v případě jeho návratu do V. Ohledně soukromých osob (lichvářů) a jejich protiprávního jednání žalovaný uvedl, že státní moc toto nezákonné jednání nepodporuje, jak vyplývá z Informace OAMP a jak již bylo výše detailně odůvodněno. Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, protože ve V. neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání.
15. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za *vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
18. Žalobce vytýkal žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně dostupnosti vnitrostátní ochrany proti jednání soukromých osob. Tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou.
19. Žalobce svůj azylový příběh opíral výlučně o problémy se soukromými osobami, kterým dluží peníze. Žalovaný tak nepochybil, pokud v reakci na tvrzení žalobce vyhodnotil, že se nemůže jednat o důvody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť se nejednalo o uplatňování politických práv a svobod, ani dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se nejedná o žádné z taxativně vyjmenovaných důvodů dle tohoto ustanovení.
20. Soud rovněž ve shodě s žalovaným konstatuje, že v případě jednání soukromých osob musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44: „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“. Dle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41: „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany*.“ Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2023, č. j. 18 Az 29/2023-30, podle kterého „*v případě soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování*.“ Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování, pokud politický systém dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36). Potíže se soukromými osobami tedy mohou zakládat azylově relevantní důvod pouze v případě, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit proti takovému jednání odpovídající ochranu.
21. Žalovaný pak v rozsahu tvrzení žalobce zjistil skutkový stav dostatečně, z aktuální Informace OAMP ze dne 21. 1. 2025 se podává, že žalobci je ve státě původu dostupná dostatečná a účinná ochrana před nezákonným jednáním soukromých osob – lichvářů. Žalobce ve správním řízení k této zprávě žádné námitky neuplatnil. Žalobce přitom sám při pohovoru uvedl, že když jeho rodiče přivolali policii po incidentu s věřiteli, policie v místě bydliště žalobce se na místo dostavila a ve věci konala. Tedy, policie v dané situaci na žádost rodičů žalobce byla aktivní a činila příslušné kroky k jejich ochraně. Dále žalobce popisoval, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

že věřitelé se k jeho rodičům dostavili i později, avšak v těchto situacích již policie nebylo zapotřebí. V tomto případě tedy z tvrzení žalobce vyplynulo, že ochrana byla jeho rodině v případě potřeby reálně poskytnuta.

22. Žalobce dále uvedl, že v reakci na výhrůžky věřitelů se obrátil na policii v jiné provincii, ta jej však odkázala na policii v místě jeho trvalého bydliště. Ani z toho neplyne, že by žalobci byla ochrana státních orgánů odmítnuta nebo byla neúčinná, policie pouze doporučila žalobci, jaké další kroky má k ochraně svých práv učinit, odkázala jej na příslušné místní oddělení, přičemž je třeba konstatovat, že policie v místě trvalého bydliště již ochranu rodičům žalobce poskytla. Žalobce uvedl, že tento postup nevyužil, neboť se obával, že věřitelé mají na místní policii kontakty. Tuto obavu však neopíral o žádné konkrétní a podložené poznatky, odkazoval pouze obecně na vysokou míru korupce ve V. Žalobce tedy neprezentoval žádný konkretizovaný a rozumný důvod, pro který se nemohl na místní oddělení policie obrátit, pouhým obecným způsobem formulovaná obava z možné korupce takovým důvodem být nemůže. Jestliže tedy žalobce všechny reálně dostupné prostředky ochrany nevyužil, nelze dovozovat, že by tato ochrana byla neúčinná (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41).
23. Zároveň soud konstatuje, že ze zpráv shromážděných žalovaným (konkrétně zejména ze zprávy Půjčky, úvěry a lichva) plyne, že dlužníci v rámci tzv. černých půjček mají ve státě původu reálně dostupné funkční prostředky ochrany před nezákonným jednáním věřitelů, a to buď v rámci občanského soudního řízení nebo od orgánů činných v trestním řízení (včetně policie). S ohledem na to je skutkový stav zjištěný žalovaným dostatečný a žalovaný se již blíže nemusel zabývat otázkou, zda je ochrana v zemi původu skutečně poskytována, neboť tato skutečnost vyplývala ze shromážděných informací ve spise a žalobce neuvedl nic, co by indikovalo, že mu ochrana nebyla poskytnuta nebo že mu byla nedostupná.
24. Rovněž, dle konstantní judikatury v zemi původu žalobce je dostupná ochrana před nezákonným jednáním lichvářů a tzv. černými půjčkami (srov. usnesení NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023 – 41). Soud shledal, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a námitka není důvodná.
25. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se s možným ohrožením ze strany věřitelů a s dostupností vnitrostátní ochrany pro žalobce vypořádal dostatečně, a to jak z hlediska azylu, tak doplňkové ochrany. Bylo tedy zřejmé a dostatečně podložené, že žalobce se může účinně obrátit na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc, pokud bude mít obavy z jednání věřitelů, systém ve V. mu dává možnost domáhat se ochrany svých práv u tamních státních orgánů.
26. Žalobce jako problémy v řízení prezentoval zejména problémy ekonomické, včetně dluhu, který musí splatit, k čemuž soud konstatuje, že ekonomické problémy samy o sobě důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepředstavují. NSS jasně a dlouhodobě judikuje, že ekonomické (či sociálně-ekonomické) důvody nejsou azylově relevantní důvody, které by mohly samy o sobě vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 30. 1. 2025, č.j. 8 Azs 273/2024-43, ze dne 9. 1. 2025, č.j. 7 Azs 332/2024-15, bod 9 a zde odkazovaná judikatura, či ze dne 21. 1. 2025, č.j. 1 Azs 286/2024-28, bod 11, případně rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2003, č.j. 4 Azs 31/2003-64, či usnesení téhož soudu ze dne 8. 4. 2021, č.j. 5 Azs 113/2019 42).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. ledna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.